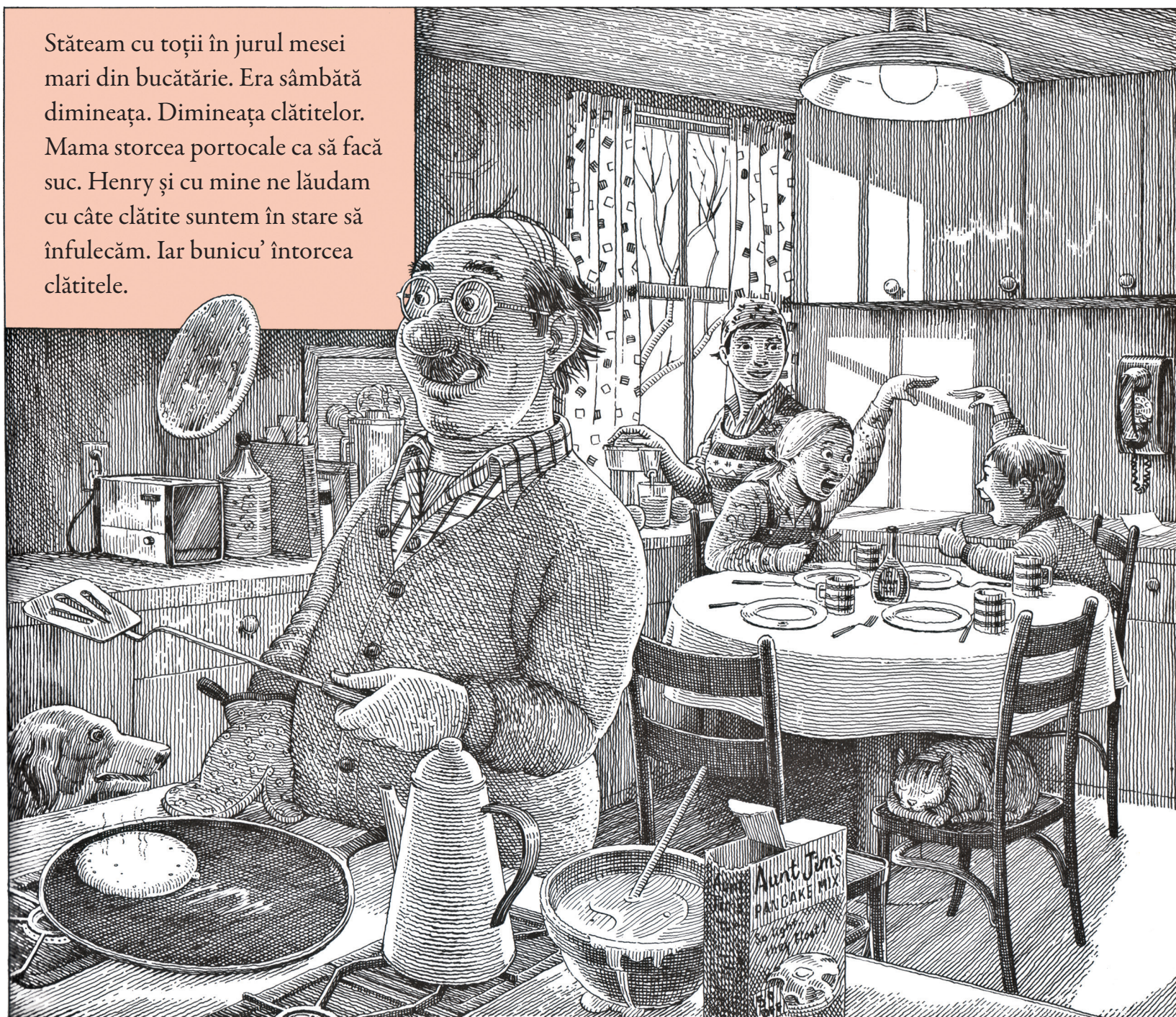

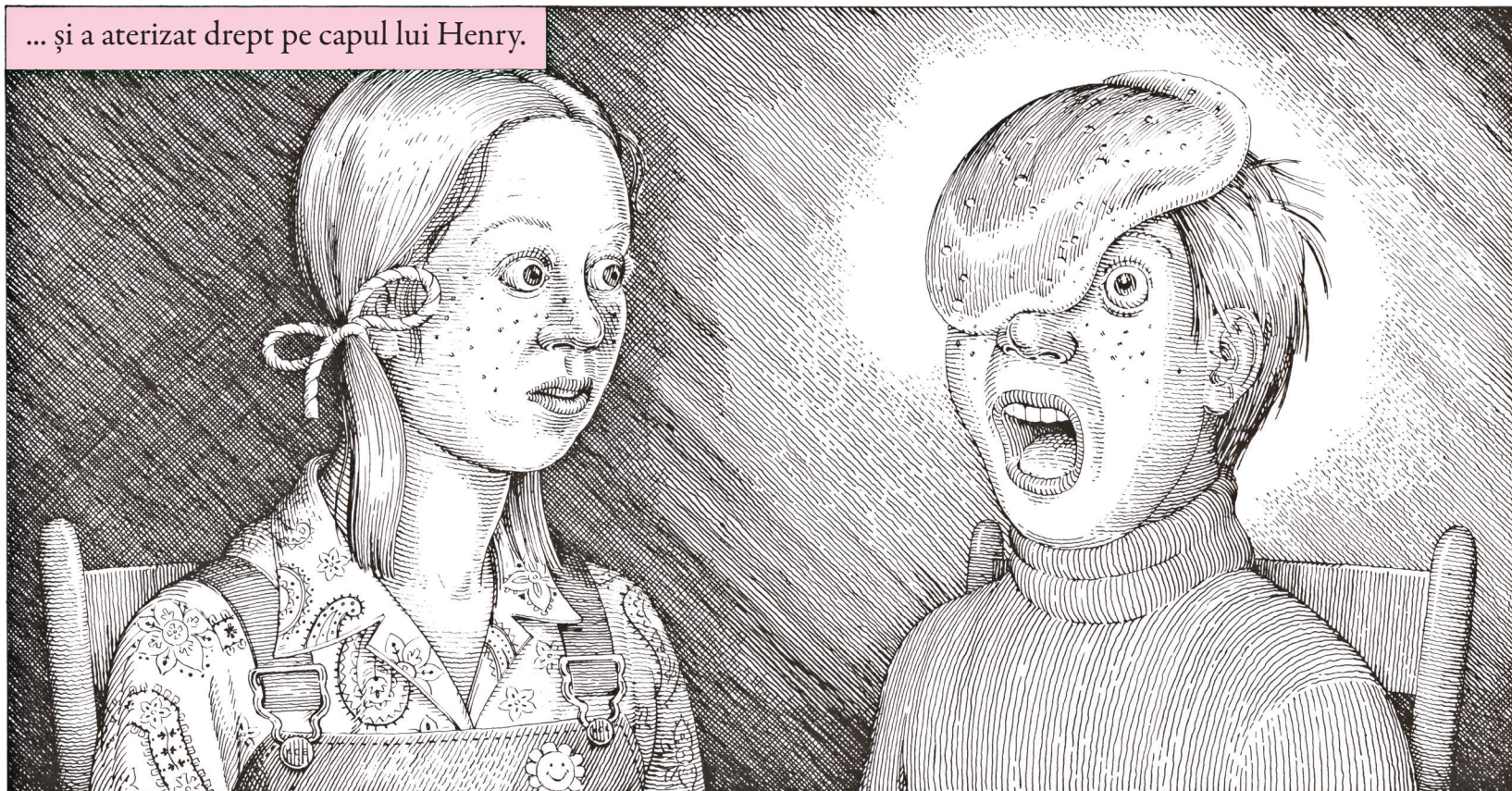
Stăteam cu toții în jurul mesei mari din bucătărie. Era sâmbătă dimineața. Dimineața clătitelor. Mama storcea portocale ca să facă suc. Henry și cu mine ne lăudam cu câte clătite suntem în stare să înfulecăm. Iar bunicu' întorcea clătitile.

Câteva clipe mai târziu, ceva a zburat prin aer spre tavanul bucătăriei...

... și a aterizat drept pe capul lui Henry.

După ce ne-am lămurit că obiectul zburător nu era decât o clătită, am izbucnit cu toții în râs, până și bunicu'. Micul dejun a continuat fără alte peripeții. Toate celelalte clătite au aterizat în tigaie. Și toate au fost mâncate, chiar și cea care aterizase pe capul lui Henry.

În seara aceea, stârnit de
întâmplarea cu clătita de la micul
dejun, bunicu' ne-a spus la culcare
cea mai frumoasă poveste din câte
ne-a spus vreodată.

„Peste mări și țări, dincolo de un
ocean, dincolo de un lanț de munți
înalți, de trei deșerturi dogoritoare
și un ocean mai mic...

